

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyní Mgr. Karolínou Tylovou, LL. M. v právní věci žalobce: **V.S.**, nar. ■■■, státní příslušnost U., t. č. bytem ■■■, zastoupeného Mgr. Janem Lipavským, advokátem, PPS advokáti s.r.o., se sídlem Velké náměstí 135/19, Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 10. 2015, č. j. OAM-822/ZA-ZA02-P15-2015,

t a k t o :

- I. **Žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 23. 10. 2015, č. j. OAM-822/ZA-ZA02-P15-2015, s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Dne 21. 9. 2015 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž uvedl, že je ukrajinské státní příslušnosti a ukrajinské národnosti, vyznává pravoslavné křesťanství a není členem žádné politické strany ani jiné organizace, nikdy nebyl a ani v současnosti není trestně stíhán. Vlast opustil dne 10. 7. 2015, před odjezdem žil v obci Mukačevo v Zakarpatské oblasti. Je svobodný, na Ukrajině žije jeho matka a bratr. Žalobce žádá o udělení mezinárodní ochrany společně se svou družkou, v České republice počítá s pomocí jejího otce, který zde žije. Žalobce má vysokoškolské vzdělání v oboru turistiky a v České republice by rád pokračovat v magisterském studiu. Po dokončení studia by zde chtěl žít, založit rodinu a pracovat. O mezinárodní ochranu požádal proto, že je mu 23 let, je zdravý a na Ukrajině by byl odveden do armády. Ve vlastnoručně psaném prohlášení rozvedl, že kromě povolání do armády a odvelení na frontu je důvodem jeho žádosti o mezinárodní ochranu také nerovnoprávnost mezi občany Ukrajiny a nezákonnost a zvlůle panující v zemi.

Doplňující pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany byl s žalobcem proveden téhož dne. Žalobce doplnil, že povolávací rozkaz do armády nedostal, po ukončení studia odjel včas ze země. Spadá ale do kategorie občanů ohrožených případnou mobilizací, které nemá možnost se legálně vyhnout, a v případě neuposlechnutí povolávacího rozkazu mu hrozí trest odnětí svobody až na 3 roky. Žalobce se také obává nezaměstnanosti po ukončení studia, protože na Ukrajině není možné svobodně podnikat. Do České republiky neodjel s úmyslem požádat o mezinárodní ochranu, původně zde chtěl studovat a pobývat na studentské vízum, to však nestihl. Jinou možnost jak legalizovat svůj pobyt nyní nemá, snažil se vyřídit si podnikatelské vízum, ale neuspěl, pracovní víza se podle žalobce nevydávají. Na otázku, zda měl osobní zkušenost s tím, co popisuje jako nezákonnost, zvlů a nerovnost mezi občany, uvedl, že nikoliv.

Napadeným rozhodnutím neudělil žalovaný žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1990 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“). Vycházel přitom z výpovědí žalobce a z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. Konkrétně vycházel z Informace Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (UNHCR) ze dne 15. 1. 2015, Zprávy Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva o stavu lidských práv na Ukrajině ze dne 1. 6. 2015, Výroční zprávy Freedom House, Svoboda ve světě 2015 – Ukrajina, ze dne 28. 1. 2015, Výroční zprávy Human Rights Watch 2015, Ukrajina, ze dne 29. 1. 2015, Výroční zprávy Amnesty International 2014/2015, Ukrajina, ze dne 25. 2. 2015, a Informací MZV ČR č. j. 98848/2015-LPTP ze dne 21. 5. 2015 a č. j. 110105/2014-LPTP ze dne 1. 8. 2014. Žalovaný neshledal důvod pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12 písm. a) ani § 12 písm. b) zákona o azylu. Konstatoval, že žalobce není ve vlasti pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu. K § 12 písm. b) zákona o azylu uvedl, že snaha vyhnout se nástupu do armády není sama o sobě důvodem pro udělení azylu, branná povinnost je zcela legitimní občanskou povinností, což uznává nejen Úmluva o právním postavení uprchlíků z roku 1951, ale i Mezinárodní pakt o občanských a politických právech a Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod. Dle Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951 není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany ani vyhýbání se nástupu vojenské služby či dezerce, byť by byla trestná. Tvzení žalobce o nezákonnosti, zvlů a nerovnoprávnosti mezi občany na Ukrajině považoval žalovaný za neopodstatněné, neboť sám žalobce v průběhu správního řízení popřel, že by byl takovému jednání ze strany státních orgánů vystaven. Žalovaný připustil, že k podobným projevům na Ukrajině dle výše uvedených informačních zdrojů může docházet, tyto problémy jsou však spojovány pouze s oblastmi, kde se odehrávají boje vládních sil se separatisty, tj. východem země. Žalobce pobýval od roku 2011 do svého odjezdu z vlasti dne 10. 7. 2015 ve městě Mukačevo v Zakarpatské oblasti, tj. v západní části země, kde je situace stabilní. K obavám žalobce z nezaměstnanosti žalovaný uvedl, že pracovní či ekonomická nouze nečiní z dané osoby uprchlíka ve smyslu Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951. Žalovaný dále konstatoval, že v České republice nebyl udělen azyl nikomu z rodinných příslušníků žalobce a žalobce tak nesplňuje důvody pro udělení azylu dle § 13 zákona o azylu. Žalovaný také zkoumal, zda žalobci nelze udělit azyl z humanitárních důvodů dle § 14 zákona o azylu. Zabýval se rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobce, přihlédl k jeho věku a zdravotnímu stavu. Uvedl, že žalobce je dospělou, zdravou, plně svéprávnou a praceschopnou osobou. Zdůraznil, že humanitární azyl je udělován pouze za výjimečných okolností v případech, kdy nebyl shledán důvod pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, ale kdy by bylo zcela nehumánní azyl neudělit. V případě žalobce žalovaný takové okolnosti neshledal. Žalovaný současně posuzoval, zda žalobce nesplňuje důvody k udělení doplňkové

ochrany dle § 14a zákona o azylu. Konstatoval, že žalobce neuvedl a ani žalovaný nezjistil žádné skutečnosti, na základě kterých by mohla žalobci hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti ve smyslu § 14a odst. 2 písm. a) zákona o azylu. Co se týče obavy žalobce z jeho odvodu do armády a vykonání vojenské služby, žalovaný zdůraznil, že ve výkonu vojenské služby nelze spatřovat vážnou újmu ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b). Žalovaný dále hodnotil, zda žalobci v případě návratu do vlasti nehrozí vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Na základě výše uvedených informačních zdrojů však dle žalovaného na Ukrajině neprobíhá takový ozbrojený konflikt, jehož důsledek by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobci za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Zhoršená bezpečnostní situace panuje pouze ve dvou z celkem 24 oblastí Ukrajiny, konkrétně v Doněcké a Luhanské oblasti, ve zbytku země je situace stabilní. Žalovaný zdůraznil, že Zakarpatská oblast, kde žalobce žil, není násilím nijak zasažena. Případné vycestování žalobce nepředstavuje dle žalovaného ani rozpor s mezinárodními závazky České republiky ve smyslu § 14a odst. 2 písm. d). Rodinné vazby cizince v České republice nejsou důvodem pro udělení doplňkové ochrany. V případě žalobce také nelze dovodit, že by Česká republika byla jedinou zemí, v níž by mohl společně se svou přítelkyní naplňovat svůj soukromý život, neboť žalobce i jeho přítelkyně jsou státními občany Ukrajiny a mohou tak realizovat svůj rodinný život tam. Vzhledem k tomu, že žalobce nesplňuje důvody ani pro udělení doplňkové ochrany podle § 14b zákona o azylu, nebyl mu udělen ani tento typ doplňkové ochrany.

Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce včasnou žalobou. Namítal, že žalovaný nedostatečně zohlednil skutečnosti týkající se možného nástupu žalobce do vojenské služby a nesprávně tyto okolnosti posoudil jako skutečnosti, které nejsou důvodné pro udělení mezinárodní ochrany. Zdůraznil, že na Ukrajině probíhá konflikt, který lze kvalifikovat jako občanskou válku, a žalobce se v případě mobilizace bude muset do tohoto konfliktu zapojit. Tvrdil, že mu na Ukrajině hrozí pronásledování ze strany státních orgánů kvůli uplatňování politických práv v souvislosti s jeho odlišnými názory na probíhající ozbrojený konflikt a jeho odporem ke zbraním. Odkazoval na svou výpověď ve správním řízení, kterou odůvodněný strach z pronásledování ze strany státních orgánů ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu v souvislosti se svým nástupem do vojenské služby prokazoval. Žalobce dále uvedl, že žalovaný nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Na své politické postoje nebyl v průběhu správního řízení blíže dotazován. Žalobce také nesouhlasil se závěry žalovaného, že v jeho případě neexistují důvody zvláštního zřetele hodné ve smyslu § 14 zákona o azylu, nebo důvody pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a odst. 1 zákona o azylu. Žalobce se zároveň dovolával práva na svobodnou volbu povolání a přípravu k němu, práva podnikat a provozovat hospodářskou činnost, práva na spravedlivou odměnu za práci a uspokojivé pracovní podmínky. Dle žalobce je v současném globalizovaném světě třeba znovu posoudit, nakolik by se zásadní porušování základních sociálních práv a svobod v domovském státě žadatele o azyl mělo přijímat jako důvod pro udělení mezinárodní ochrany z humanitárních důvodů. Žalovaný dle žalobce pochybil, když neprovedl potřebná skutková zjištění ohledně dodržování lidských práv na Ukrajině se zaměřením na dodržování sociálních práv a svobod. Ze všech výše uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě, které předložil spolu s originálem správního spisu, s žalobními námitkami nesouhlasil a navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném

rozsahu zamítl. Odkázal na obsah správního spisu, zejména na žádost o udělení mezinárodní ochrany a na protokol o pohovoru s žalobcem a uvedl, že se v rámci důkazního řízení zabýval všemi skutečnostmi, které mu žalobce sdělil. Setrval na svém stanovisku, že branná povinnost je naprosto legitimní občanskou povinností a není proto relevantním azylovým důvodem. Nadále zastával názor, že žalobce neuvedl v průběhu správního řízení žádné skutečnosti, na jejichž základě by bylo možné učinit závěr, že vyvíjel ve vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, nebo že by žalobce mohl ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu. O tom, že by žalobce z vlasti odjel za účelem vyhledání ochrany v zahraničí, nesvědčí dle žalovaného ani jeho další postup na území České republiky. V této souvislosti žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2006, č. j. 2 Azs 137/2005 - 51, v němž je vyjádřen požadavek časové i územní bezprostřednosti žádosti o azyl. Žalovaný dále uvedl, že posuzoval také podmínky pro přiznání azylu za účelem sloučení rodiny a pro přiznání humanitárního azylu ve smyslu § 13 a § 14 zákona o azylu, když tyto podmínky u žalobce neshledal. Žalovaný uzavřel, že neshledal žádné důvody ani pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a a § 14b zákona o azylu, což v napadeném rozhodnutí řádně zdůvodnil.

Krajský soud po zjištění, že napadené rozhodnutí je způsobilé k přezkumu podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“) a žaloba byla podána v zákonné lhůtě, tj. dle § 32 odst. 1 zákona o azylu před uplynutím patnácti dnů od doručení napadeného rozhodnutí žalobci, přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které vydání tohoto rozhodnutí předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Žalobní body vymezené žalobcem směřují zejména proti tvrzenému nesprávnému posouzení žalobcovy žádosti o udělení mezinárodní ochrany z hlediska azylu dle § 12 písm. b), humanitárního azylu dle § 14 a doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. V mezích žalobních bodů zdejší soud napadené rozhodnutí přezkoumal.

Podle § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Podle § 14 zákona o azylu jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.

Doplňková ochrana se podle § 14a odst. 1 zákona o azylu udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle § 14a odst. 2 zákona o azylu a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu

smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky (§ 14a odst. 2 zákona o azylu).

Podle § 28 odst. 1, 2 zákona o azylu se mezinárodní ochrana se udělí ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Neshledá-li ministerstvo důvody k udělení ani jedné z forem mezinárodní ochrany, odůvodní své rozhodnutí ve vztahu k oběma formám mezinárodní ochrany.

V první řadě soud přistoupil k přezkoumání splnění podmínek k udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu (ze správního spisu nevyplývalo, že by byl u žalobce dán azylový důvod dle § 12 písm. a) zákona o azylu).

K otázce odmítání nástupu k výkonu základní vojenské služby se zásadním způsobem vyjádřil Nejvyšší správní soud například v rozsudku ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 4/2004 – 49, (všechny rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz): *Odmítání nástupu k výkonu základní vojenské služby, která je ve státě původu povinná, nelze bez dalšího považovat za důvod pro udělení azylu podle § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., zvláště není-li takové odmítání spojeno s reálně projeveným politickým přesvědčením nebo náboženstvím.* Azylově relevantní situaci by také založila hrozba, jež by v dané zemi původu vymezila brance jako určitou sociální skupinu ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu. *Branci mohou být na základě konkrétních skutkových okolností považováni za specifickou sociální skupinu, jejíž příslušníci mohou mít odůvodněný strach z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, pokud na jedné straně čelí hrozbě násilí ze strany teroristických skupin pro případ, že základní vojenskou službu nastoupí, přičemž příslušný stát (Alžírsko) není schopen jim před tímto nebezpečím poskytnout dostatečnou ochranu, a na straně druhé naopak čelí hrozbě trestů odnětí svobody a dalších sankcí ze strany státu pro případ, že by vojenskou službu nastoupit odmítli* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2008, č. j. 5 Azs 18/2008 – 83, publ. pod č. 2406/2011 Sb. NSS). Tyto obecné závěry však nelze vztáhnout na případ žalobce.

Z Informace Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (UNHCR) z 15. 1. 2015 (správní spis, č. 1. 56) vyplývá, že odepřít službu v armádě lze z důvodů svědomí a náboženství, odepření vojenské služby z jiných důvodů není možné, avšak *lidé vyhýbající se odvodu do armády z jiných důvodů mohou dostat trest pohybující se od správní pokuty až po odnětí svobody v délce 2 až 5 roků. Za vyhýbání se odvodu nebo mobilizaci bylo v roce 2014 údajně odsouzeno 32 osob (v roce 2013 nikdo). Analýzou některých z těchto případů (16) bylo zjištěno, že všichni, kdo byli uznáni za vinné, byli odsouzeni k administrativní pokutě, veřejné službě nebo dostali podmíněný trest.* Z výše uvedeného tedy nevyplývá, že by branná povinnost na Ukrajině představovala ve vztahu k žalobci pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu, nebo že by mu z tohoto důvodu hrozila vážná újma.

Žalobce také tvrdil, že mu na Ukrajině hrozí pronásledování ze strany státních orgánů kvůli uplatňování politických práv v souvislosti s jeho odlišnými názory na tamní ozbrojený konflikt. Žalobce však nijak neprokázal, že jeho strach z případného pronásledování je odůvodněný, přičemž ze správního spisu ani nevyplývalo, že by své názory jakkoliv veřejně projevoval tak, aby mu na tomto základě mohla hrozit vážná újma. Žalobce naopak uvedl,

že politicky činný není a ani v žalobě k tomuto nic dalšího nedodal. Obecný nesouhlas žalobce s aktuálním politickým děním na Ukrajině tak v žádném případě nenaplnuje azylový důvod

ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu, když se nemůže jednat o odůvodněnou obavu ve smyslu citovaného ustanovení.

Žalobce dále opakovaně uváděl, že ho k odchodu z vlasti vedla touha po lepším životě a uplatnění v oboru, který vystudoval. Jedná se o pochopitelné důvody, potřebné k zajištění základních životních potřeb, tyto jsou však zcela neslučitelné s taxativně a přísně vymezenými důvody pro udělení azylu dle citovaného § 12 zákona o azylu. Dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu ekonomická nouze není důvodem pro udělení azylu. Žalovaný

na pozadí zpráv o zemi původu konstatoval, že Ukrajina se v současnosti potýká s ekonomickou krizí, tato situace však postihuje velkou část obyvatel bez rozdílu, a proto ani v případě žalobkyně nelze tuto okolnost zhodnotit jako azylově relevantní. Touha po lepším životě není rovněž slučitelná s důvody pro udělení azylu.

K námitce směřující proti neudělení humanitárního azylu, poukazuje zdejší soud na ustálenou judikaturu, podle níž na udělení humanitárního azylu není právní nárok. Posouzení možných důvodů pro udělení humanitárního azylu je otázkou správního uvážení, které soud přezkoumává pouze v omezeném rozsahu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003 - 38, a ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 - 48, oba dostupné na www.nssoud.cz). Míra volnosti žalovaného při zvažování důvodů pro udělení humanitárního azylu je limitována především zákazem libovůle, jenž pro orgány veřejné moci vyplývá z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, dostupný na www.nssoud.cz).

Humanitární azyl lze udělit v případě hodném zvláštního zřetele a zpravidla nepřichází v úvahu tehdy, když tvrzení uvedená žadatelem o udělení mezinárodní ochrany je třeba zvažovat v rámci důvodů pro udělení azylu podle § 12 a § 13 zákona o azylu nebo důvodů pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a a § 14b zákona o azylu. V již zmiňovaném rozsudku ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, Nejvyšší správní soud uvedl: „*Smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrné „nehumánní“ azyl neposkytnout. (...) Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly.*“

Žalobce však neuvedl v žádosti o udělení mezinárodní ochrany ani v dalším průběhu správního řízení žádné mimořádné okolnosti, které by byly důvodem pro možné udělení humanitárního azylu. Žalobce ve správním řízení hovořil pouze o tom, že v České republice vidí svoji další životní perspektivu, dle svých vyjádření pro sebe na Ukrajině nevidí smysluplnou budoucnost a obává se odvodu do armády. Pokud žalobce žalovanému vyčítá, že dostatečně neposoudil podmínky pro udělení humanitárního azylu z důvodů, že mu domovský stát nedokáže zajistit příznivé podmínky v oblasti sociálních práv, a v tomto směru

nedostatečně zjistil skutkový stav, lze pouze konstatovat, že tato námitka je zcela bezpředmětná, vzhledem k tomu, co bylo k institutu humanitárního azylu uvedeno shora.

K otázce udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu, soud konstatuje, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že se žalovaný možnými důsledky návratu žalobce do vlasti podrobně zabýval. Soud má za správný závěr žalovaného, že u žalobce nebyla shledána hrozba nebezpečí vážné újmy ve smyslu citovaného § 14a odst. 2 zákona o azylu. Nebylo zjištěno, že by žalobci mohla hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti ve smyslu § 14a odst. 2 písm. a) zákona o azylu, ani že by byl na Ukrajině vystaven skutečně hrozícímu nebezpečí vážné újmy podle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, existence branné povinnosti nemůže být sama osobě vnímána jako nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Pokud se jedná o závěr správního orgánu o nesplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu, Nejvyšší správní soud se v nedávné minulosti několikrát zabýval bezpečnostní situací na Ukrajině, přičemž dospěl k závěru, že se nejedná o tzv. totální konflikt, jenž by dosahoval takové intenzity, že by byl každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy (srov. např. usnesení ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014 - 17, usnesení ze dne 25. 3. 2015, č. j. 3 Azs 259/2014 - 26, usnesení ze dne 18. 9. 2015, č. j. 2 Azs 194/2015 - 28, či usnesení ze dne 10. 12. 2015, č. j. 8 Azs 131/2015 - 24). Zhoršená bezpečnostní situace panuje pouze ve dvou oblastech z celkového počtu 24, na něž je Ukrajina administrativně rozdělena. Konkrétně se jedná o Doněckou a Luhanskou oblast. Ve zbytku země je bezpečnostní situace stabilní a občané Ukrajiny své případné aktuální potíže řeší prostým přestěhováním se v rámci země. Místo posledního pobytu žalobkyně v obci Mukačevo v Zakarpatské oblasti není v současnosti střety ukrajinských vládních vojsk a povstalců ze strany separatistů nijak zasaženo. Případné vycestování žalobce nepředstavuje ani rozpor s mezinárodními závazky České republiky dle § 14a odst. 2 písm. d). Jak správně uvedl žalovaný, žalobce i jeho družka jsou státními příslušníky Ukrajiny a Česká republika tak rozhodně není jediným státem, kde by mohli realizovat svůj soukromý život.

Soud uzavírá, že žalovaný své povinnosti dostatečně zjistit skutkový stav dostál a řádně se vypořádal se všemi žalobcem uváděnými důvody odchodu ze země původu.

Soud zdůrazňuje, že udělení mezinárodní ochrany je pouze specifickým způsobem legalizace pobytu na území České republiky, a to z přesně vymezených důvodů; v ostatních případech je však nutno vycházet z režimu zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů, azylovým řízením nelze nahradit smysl a účel úpravy obsažené v zákoně o pobytu cizinců. Mezinárodní ochrana ve smyslu zákona o azylu je právním institutem výjimečným, jehož smyslem je poskytnout žadateli ochranu, nikoli však před jakýmkoli negativními jevy v zemi jeho původu, nýbrž jen z důvodu upravených v zákoně o azylu.

Žalobce se svými námitkami neuspěl. Jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, krajský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.). Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s. ř. s., když žalobce i žalovaný s tímto postupem souhlasili.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovanému, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladu řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 18. dubna 2016

Mgr. Karolína Tylová, LL. M.,
soudkyně